

Όταν το καλοκαίρι του 2015, εκατοντάδες αγωνιστές και αγωνίστριες, μέλη συλλογικοτήτων από όλη τη χώρα, στα πλαίσια της διοργάνωσης ενός διήμερου οδοιπορικού στα βήματα του πρωτοκαπετάνιου του Ε.Λ.Α.Σ., Άρη Βελουχιώτη, με αφορμή την επέτειο των 70 χρόνων από τον ηρωϊκό του θάνατο, που πραγματοποιήθηκε με πρωτοβουλία των Εργατικών Λεσχών, τοποθέτησαν ως ένδειξη τιμής και σεβασμού στους αγώνες και τη θυσία του Άρη και του Τζαβέλλα, πλακέτες στο σημείο εκείνο που κρέμασαν τα κεφάλια τους σε ένα κανιβαλικό σκηνικό τρόμου οι διώκτες τους, η δημοτική αρχή έσπευσε να τις κατεβάσει!!

Η δικαιολογία ήταν πως δε γίνεται να τιμηθεί από τον “οποιοδήποτε” ο Άρης, παρά μόνο μετά από απόφαση των τοπικών αρχών!

Τη συνέχεια τη γνωρίζουμε....

Η δημοτική αρχή απέρριψε κάθε πρόταση για απόδοση τιμής και μνήμης στον Άρη Βελουχιώτη.

Λίγους μήνες μετά, η δημοτική αρχή, με φανφάρες και εορτασμούς, παρουσιάζει την ανάπλαση της κεντρικής γέφυρας της πόλης από τους “ευεργέτες” της οικονομικής ελίτ της περιοχής και αποδέχεται τη τοποθέτηση μιας πλακέτας με το όνομα μιας Ανώνυμης Εταιρείας να φιγουράρει ως ο “ευαίσθητος” χορηγός!

Φυσικά, στα “εκσυγχρονισμένα” και “μοντέρνα” μυαλά της “ευαίσθητης” και “εναλλακτικής” δημοτικής αρχής, αξία χρήσης έχει μόνο ότι μπορεί να εκμεταλλευθεί οικονομικά, ότι μπορεί να παράξει κέρδος.

Όπως πολύ πρόσφατα άλλωστε απέδειξε, “βάζοντας χέρι” στους τραπεζικούς λογαριασμών συμπολιτών μας, μπλοκάροντάς τους, για ληξιπρόσθεσμες οφειλές τους στο Δήμο, όταν γνωρίζει πως αυτές οφείλονται στα χαράτσια, στα τέλη και στους φόρους που έχουν πέσει στα κεφάλια των συνήθων υποζυγίων από τις κυβερνήσεις και τις αδίστακτες πολιτικές των μνημονίων, για τα οποία φυσικά ούτε μιλιά, ούτε λαλιά…

Σε μια πρωτόγνωρη οικονομική κρίση, με την κοινωνική πλειοψηφία να αγωνίζεται πλέον για την επιβίωσή της, μέσα σε συνθήκες μαζικής φτωχοποίησης κι εξαθλίωσης, με 1.5 εκατομμύρια ανέργους και δεκάδες χιλιάδες νέους να μεταναστεύουν, με τις εργασιακές συνθήκες που κυριαρχούν να είναι αυτές των ελαστικών σχέσεων, των 5μήνων, των απλήρωτων εργαζομένων, της καθυστέρησης έως και άρνησης πληρωμών, της εργοδοτικής αυθαιρεσίας, ασυδοσίας και τρομοκρατίας, της δίωξης του συνδικαλισμού και της καταστρατήγησης κάθε έννοιας εργατικού δικαίου και πάνω απ’ όλα με τον φόβο να κυριαρχεί πάνω σε εκατομμύρια εργαζομένους, όλες και όλοι παίρνουν πια θέση.

Είτε με τη θέση τους, είτε με τη μη θέση…

Ενδιάμεσοι πλέον δεν υπάρχουν!

Όποιος κρατά ίσες αποστάσεις από εργαζόμενους κι εργοδότες, αγωνιστές και διώκτες τους, συνταξιούχους και ΜΑΤ, την κοινωνική πλειοψηφία που απειλείται με νέα αντιλαϊκά μέτρα κι ένα ασφαλιστικό νομοσχέδιο-λαιμητόμο και την κυβέρνηση, απλά είναι με το μέρος της κυβέρνησης, των “θεσμών” και της οικονομικής ολιγαρχίας.

Η ιστορία δυο πόλεων….

Η πόλη μας, όπως όλες οι πόλεις και οι χώρες άλλωστε, ήταν και είναι πάντα δύο!
Και αυτό φάνηκε περίτρανα στην περίοδο του δημοψηφίσματος!

Εκεί που οι δήθεν “απολίτικοι” κι “ακομμάτιστοι”, οι δήθεν “εναλλακτικοί” κι “ευαίσθητοι”, η οικονομική και πολιτική ελίτ της περιοχής μας , όλοι αυτοί που επί χρόνια μας καλούν να μη συμμετέχουμε σε διαδηλώσεις, πορείες, συγκεντρώσεις, απεργίες (άσε που κλείνουμε και τους δρόμους...), που θέλουν την πολιτική έξω από τα σχολεία, τα πανεπιστήμια, τους χώρους εργασίας, αυτοί που απαγορεύουν τον συνδικαλισμό και εμποδίζουν ακόμη και τη διανομή προκηρύξεων στις επιχειρήσεις τους, ξαφνικά πέταξαν τα προσωπεία τους κι έδωσαν την πιο σκληρή μάχη υπέρ του ΝΑΙ, απειλώντας κι εκβιάζοντας εργαζόμενους για την ψήφο τους, τρομοκρατώντας την κοινωνία και με την πλήρη στήριξη των ΜΜΕ, απέδειξαν πως όταν απειλούνται τα συμφέροντα της αστικής τάξης, ενώνονται και δίνουν συντονισμένα τη μάχη εναντίον του “εσωτερικού” εχθρού.

Το ταξικό ρήγμα εκείνων των ημερών, παρά την ψήφιση του μνημονίου από την “πρώτη και δεύτερη φορά αριστερά” και την άνευ όρων υποταγή της στους “θεσμούς”, παραμένει ενεργό, μια η περίοδος αυτή σήμανε ταυτόχρονα και το τέλος των αυταπατών για την πιθανότητα φιλολαϊκής άσκησης πολιτικής εντός της Ε.Ε. και του ευρώ. Και αυτό το ρήγμα θα δώσει τους νέους σεισμούς εργατικής και νεολαιίστικης έκρηξης κι αντεπίθεσης του κόσμου της εργασίας, των φτωχών και των ανέργων, των συνταξιούχων και της νεολαίας.

Αυτό το “ρήγμα” που στήριξε και στηρίζει τους εργαζόμενους στο Εργοστάσιο Γάλακτος, τις απλήρωτες καθαρίστριες του Νοσοκομείου, τους απλήρωτους 5μηνίτες, τους απολυμένους της ΕΡΤ, τα μπλόκα των αγροτών, που σέρνεται στα Δικαστήρια από εργολάβους κι εργοδότες για την συνδικαλιστική του δράση, την ταξική αλληλεγγύη και την ελευθεροτυπία, που ξυλοφορτώνεται στα Δικαστήρια από τις δυνάμεις καταστολής όταν προσπαθεί να αποτρέψει τους πλειστηριασμούς και τις κατασχέσεις, που συμμετέχει σε απεργίες και κινήσεις αλληλεγγύης, που οργανώνει ενημερωτικές εκδηλώσεις και συζητήσεις, που δίνει μάχες απέναντι στον φασισμό και τον ρατσισμό, που στηρίζει τους πρόσφυγες και τους μετανάστες, που δεν ξεχνά την ιστορία αυτού του τόπου και τιμά αυτούς που αγωνίστηκαν και θυσιάστηκαν για ελευθερία, κοινωνική δικαιοσύνη και ισότητα, που βρίσκεται στο πλευρό των εργαζομένων και όσων αγωνίζονται. Όχι με όρους φιλανθρωπίας, μα γιατί είμαστε εμείς οι ίδιοι που καταστρεφόμαστε, είμαστε άνεργοι, φτωχοποιούμαστε, εξαθλιωνόμαστε, μεταναστεύουμε, δεν έχουμε να πάρουμε φάρμακα, να πληρώσουμε τα ασφαλιστικά μας ταμεία, να μπορέσουμε να ζήσουμε με αξιοπρέπεια και να δημιουργήσουμε.

Εκεί θα βρούμε απέναντί μας για άλλη μια φορά ενωμένους όλους τους οπαδούς του ΝΑΙ, μαζί με αυτούς που μετέτρεψαν το συντριπτικό ΟΧΙ σε ΝΑΙ. Την οικονομική ολιγαρχία, από τους Λάτσηδες μέχρι τους Σαράντηδες, τους πολιτικούς εκπροσώπους των μνημονίων, από τον Τσίπρα και τον Μητσοτάκη μέχρι τους τρικαλινούς βουλευτές ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ, από τους “εναλλακτικούς” δημάρχους μας και τους “φιλότιμους” αντιπεριφερειάρχες μας, από όλα τα στελέχη ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΔΗΜΑΡ, Ποταμιού, ΑΝΕΛ και δε συμμαζεύεται, από όλες και όλους που τρώνε με χρυσά κουτάλια τόσα χρόνια με τα ΕΣΠΑ και φυσικά από τα ΜΜΕ και τους μεγαλοδημοσιογράφους.

Όλοι θα μας λένε ξανά : ” δε γίνεται αλλιώς. Σκύψτε το κεφάλι και βγάλτε τον σκασμό. Για να σωθεί η χώρα ρε παιδιά. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος”.

Στο ίδιο έργο θεατές;

Κι όμως… απέδειξε η κοινωνική πλειοψηφία πως έχει τη δύναμη, το σθένος και την αξιοπρέπεια να μην τους φοβηθεί, να αντισταθεί και να ανατρέψει τα αντιλαϊκά τους σχέδια. Μπορούν οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, η νεολαία, τα συνδικάτα και οι νέες συλλογικότητες που δημιουργούνται, τα κινήματα αλληλεγγύης… ο οργανωμένος ανυπότακτος λαός όπως ακούστηκε και στο οδοιπορικό στα βήματα του Άρη, να νικήσουν!

Το έχουν κάνει στο παρελθόν και μπορούν να το ξανακάνουν…

ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. ΤΡΙΚΑΛΩΝ

Υ.Γ.1 *Για τη μία απόδοση τιμής, υψώθηκαν γροθιές, χύθηκε κάποτε αίμα για τη λευτεριά του τόπου και χύνονται δάκρυα ακόμη, από όποιον αγωνίζεται όπου γης για μια κοινωνία δίχως εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Είναι πλακέτα καρδιάς, μνήμης κι ιστορίας. Γι' αυτό και αθάνατη…*
Η άλλη είναι απλά business, χρήμα και δημόσιες σχέσεις. Γι' αυτό και θα χαθεί…
Αυτή είναι η διαφορά…

Υ.Γ.2 *Και φυσικά θα ξαναμπεί…*